

נסיך-סרטן

איטליה

חיה פעם נסיכה.. לא, לא ככה!
חי פעם מלך.. לא! גם לא כך..
הנה!

חי פעם דייג עני. יום אחד הוא הטיל
רשת והרגיש שתפס בה משהו גדול
מאוד. הוציא את הרשת ומצא בה סרטן
ענק, כל כך גדול שעוד אף פעם לא ראה.
הדייג שמח מאוד והחליט שסרטן גדול
כזה מתאים רק לשולחן של המלך.
החליט ועשה. הלך אל ארמון המלך עם
הסרטן.

"הוד מלכותו" אמר "קנה אצלי את
הסרטן הזה."

"לשם מה לי הסרטן שלך? מכור אותו
בשוק" ענה המלך, שבאותו היום לא היה

במצב רוח נוח.

וכאן הסיפור היה אולי נגמר אילו לא..

אילו לא נכנסה באותו רגע לחדר

הנסיכה, בתו האהובה של המלך.

והנסיכה אהבה מאוד דגים. לא, היא

הלא אהבה לאכול אותם, אלא אהבה

להתבונן בדגים השונים, זהובים

וכסופים, אדומים ושחורים, דמויי קופסה

ודמויי מלפפון, ששחו בבריכה הגדולה

שבגינת הארמון.

"הו, איזה סרטן מוזר!" קראה הנסיכה

"אבא יקר, קנה אותו, בבקשה! נכניס

אותו לבריכה בגן יחד עם כל הדגים

שלנו."

איך יכול היה אבא לסרב לבתו האהובה?

והדייג העני קיבל ארנק מלא מטבעות

זהב, והסרטן הוכנס לבריכה עם הדגים.

אלא שקודם הנסיכה קשרה את אחת

הצבתות שלו בסרט כחול, כדי לסמן שזה

ופעם קרא כזה דבר:
לאומנת הזקנה של המלך, שהייתה גם
האומנת של הנסיכה הצעירה, היה בן
ספן. ופעם, כשהאומנת סרקה את
שערותיה של הנסיכה, סיפרה לה:
"את יודעת, יקירתי, ג'ובני, הבן שלי,
סיפר לי שפעם, בשעות הצהריים הוא
ראה על שפת הים, מחוץ לעיר, סרטן
גדול מאוד. ומה שיותר, לסרטן הזה היה
סרט קשור לאחת הצבתות שלו. וזה
מוזר, הרי סרטנים כל כך גדולים לא
רואים לעתים קרובות, ועוד עם סרט על
צבת!"
ואז הנסיכה נזכרה שהסרטן שלה נעלם
מדי יום בשעות הצהריים, וביקשה
מהאומנת שהבן שלה יוביל אותה אל
החוף, בו ראה את הסרטן.
מובן שאם הנסיכה מביאה משאלה
כלשהי, היא לא תמתין זמן רב, ולכן כבר

הסרטן האהוב עליה. (האם לסרטן היה
נוח לחיות עם צבת אחת קשורה – אינני
יודע, וגם את הנסיכה לא הטרידה
השאלה).

מאז הנסיכה ישבה ימים שלמים ליד
הבריכה ועקבה אחרי תנועות של
הסרטן, וקשה היה לנתק אותה משם,
אפילו לקראת הארוחות. וטוב שכך, כי
אילו לא הייתה עקשנית כזו, הסיפור
שלנו היה כבר נגמר.

מהר מאוד הרגישה הנסיכה שבשעות
הצהריים הסרטן נעלם. הדגים האחרים
המשיכו לשחות כרגיל, ומהסרטן לא
נראה כל זכר למשך כשעה או שעתיים!

לאכול הוא חזר לתוך השריון שלו ויחד עם בת הים התכוננו לצאת מהמערה. הנסיכה רק בקושי הספיקה לברוח לפני שראו אותה.

אחרי שהסרטן עם בת הים נעלמו בים היא נכנסה שוב למערה ולקחה מהשולחן עוגיה אחת קטנה. היא המתינה כבר זמן מה בלי אוכל והייתה רעבה מאוד. אבל לא הספיקה עוד לנגוס בעוגיה כשנשמע

למחרת בבוקר ג'ובני הביא אותה לחוף הים, סמוך למערה גדולה שבסלעי החוף. הנסיכה ביקשה מהספן שיבוא להחזיר אותה לקראת ערב, ובעצמה הסתתרה בין השיחים בקרבת המעורה. ואמנם, ממש בשעת הצהריים יצא מהים הסרטן שלה עם הסרט על הצבת. הנסיכה כמעט התעלפה מההפתעה! אך זה לא הדבר היחיד שהפתיע אותה, כי על גבו של הסרטן ישבה בת ים! הסרטן זחל לתוך המערה יחד עם בת הים, והנסיכה, אחרי כמה שניות, התגנבה אחריו.

ומה היא ראתה שם?
בתוך אולם תת-קרקעי גדול עמד שולחן מלא דברי מאכל מובחרים. בת הים נגעה בסרטן בשרביט קסמים ובאותו רגע מהשריון של הסרטן יצא בחור צעיר ויפה, והתיישב לשולחן. אחרי שהוא גמר

העוגיה שלקחה במערה הגדולה
והושיטה אותה אל הסרטן. בהתחלה
הסרטן כאילו לא הרגיש בכיבוד שהוצע
לו, כי כפי שכולם יודעים, הסרטנים
מתנהגים באיטיות רבה, אבל אחר
רגעים אחדים התחיל לדבר בקול אנוש:
"לאף אחד, ואף פעם, הנסיכה שלי, אל
תספרי שראית אותנו" אמר "אם בת הים
הזו תדע על כך, היא תשמיד אותי, כי
אני שבוי על ידי הכישוף שלה!"
"אבל אני רוצה לשחרר אתך מהכישוף
הזה" ענתה הנערה בתשובה "אמור, איך
ניתן לעשות זאת?"
"לא סביר שתוכלי לעזור לי. מהכישוף
הזה יכולה לשחרר אותי רק בחורה
שאוהבת אותי יותר מחייה."
"אני מוכנה לכל" אמרה הנסיכה.
ואז הנסיך, כי היה זה כמובן נסיך אמיתי,
אמר למאוהבת בו:

קולו של ג'ובני "הוד רוממותה, היכן
את?"
הנסיכה הכניסה את העוגיה לכיס ורצה
אל הסירה של הספן.
מובן שלא סיפרה לאף אחד על
ההרפתקה שלה, גם לא לאומנת שלה.
היא שמרה הכל בסוד כי - ראשית כל לא
רצתה שינזפו בה, ושנית - ואולי כבר
ניחשתם - כי הבחור, שיצא משריון
הסרטן במערה הגדולה, היה כה יפה
ומושך שהיא התאהבה בו במקום. היא
חשבה עליו והחליטה שבחור צעיר, יפה
יותר ממנו, עוד לא ראתה בחיים שלה,
למרות שחיזרו אחריה כבר בני מלך,
נסיכים ואבירים רבים.
למחרת בבוקר הנסיכה ישבה ליד
הבריכה והסתכלה איך הסרטן הגדול
זוחל באיטיות בין אצות המים. ואז בא
רעיון לראשה. היא הוציאה מהכיס את

"בואי לחוף הים, שבי על סלע גדול, נגני
בכינור ותשירי בקול רם, עד שבת הים
תשחה אליך – היא אוהבת מוסיקה. היא
תצא מהים ותבקש שתנגני לה עוד ועוד
ואת תסכימי אבל בתנאי שהיא תיתן לך
את הפרח שבשערות שלה. כשהפרח
יגיע לידייך, אני אהיה חופשי, בו ההצלה
שלי. יותר לא אוכל לדבר אתך, זה מסוכן
מאוד בשבילי."

ובמילים האלה הסרטן ירד לקרקעית
בעומק הבריכה.

הנסיכה עוד נפנפה לו בידה, אך לבה
נחמץ. וזו הבעיה: הנסיכה שלנו - רק אל
תספרו זאת לאף אחד! - היא לא ידעה
בכלל לנגן בכינור ומעולם גם לא ניסתה
לשיר..

כבר למחרת בבוקר באה הנסיכה אל
אביה המלך ואמרה שהיא רוצה ללמוד
לנגן ולשיר. טוב, המלך אומנם הופתע

מהבקשה הפתאומית, אך איך יכול היה
לסרב לבתו האהובה?
הוא מיד ציווה לקרוא למורי נגינה
ושירה..

הו! כמה מיתרי כינור נקרעו בחדרי
הארמון! הו! כמה מורי שירה רעדו מפחד
כליאה במגדלי הארמון! הו! כמה פעמים
הנסיכה התייאשה ומוכנה הייתה לוותר
על המשאלה שלה!

התברר לה כי הלימודי מוסיקה היו
לנסיכה קשים ביותר, והסיפור שלנו היה
כבר ניגמר, אילו לנסיכה לא הייתה
עקשנית כל כך.

ואז, יום אחד, מיד אחרי שעור המוסיקה,
הנסיכה באה אל המלך ואמרה:

"אני רוצה ללכת לחוף הים, ושם אשב על
סלע גדול, אנגן על כינור ואשיר."

"על סלע גדול בשפת הים? השתגעת?"
קרא המלך.

שלימד אותה הסרטן.
"תקבלי את הפרח. אזרוק לך אותו
כשתגמרי לשיר!"
"טוב" אמרה הנסיכה, ושוב התחילה לנגן
וגם לשיר. וכשגמרה את שירתה, בת
הים לקחה את הפרח משערותיה, זרקה
אותו רחוק אל הים, וקראה "קחי אותו!
הוא שלך!"

הנסיכה קפצה מהסלע ישר למים
והתחילה לשחות לשם איפה שהפרח
היפה צף על הגלים. צריך לדעת שהיא
לא הייתה שחיינית מעולה, אבל היא לא
חשבה על עצמה, אלא רק על הגורל של
האהוב שלה.

אך כרגיל הוא הסכים למשאלה שלה.
אבל מובן שלא הסכים לבת היקרה שלו
ללכת לבדה. ליוו אותה שמונה נערות
מחצר המלך וכיתת חיילים אמיצים,
שהבטיחו לא להוריד מהנסיכה את
עיניהם.
הנסיכה התיישבה על סלע גדול ושמונה
נערות הליווי התיישבו על שמונה סלעים
סביבה.
רק נשמעו הצלילים הראשונים של
הכינור, ומגלי הים יצאה בת הים.
"איזו מוסיקה מדהימה!" היא קראה, וזו
הייתה אמת, כי הנגינה של הנסיכה
הייתה מדהימה ביותר, אך לאו דווקא
ביופייה.
"נגני, נגני לי עוד. זה כל כך יפה!" קראה
בת הים.
"אמשיך לנגן אם תתני לי במתנה את
הפרח שבשערותייך" ענתה הנסיכה, כפי

"נסיכה! נסיכה!" קראו כל שמונה נערות הליווי מהסלעים שלהן. הרוח הניפה את שמלותיהן הלבנות והן הושיטו את ידיהן וקראו לנסיכה, אבל היא שחתה ושחתה, מדי פעם נעלמה בין הגלים הגבוהים, מדי פעם הופיעה שוב. וכשכבר עזבו אותה כל כוחותיה, גל גדול הביא את הפרח ישר אל היד שלה. ואז נשמע מהמים קול של הסרטן: "הצלת אותי ועכשיו אני אציל אתך. אל תפחדי יותר, אוציא אתך לחוף." הוא הגיע אליה, תמך ושחה אתה חזרה. וכשהניח אותה על החול היבש, אמר לה: "אני רק רץ אל ההורים שלי, לשמח אותם בשחרורי מהכישוף, ומחר אבוא לבקש את ידיך אצל אבא שלך." כשהנסיכה חזרה הביתה, אמרה לאבא המלך כי היה שמח מאוד על החוף, ולא הוסיפה דבר.

ובבוקר למחרת נשמעו בארמון המלך צלילי פרסות סוסים, תקיעות חצוצרות ותיפוף תופים. הודיעו למלך כי הגיע לביקור נסיך, בן מלך של הממלכה השכנה. הנסיך ניכנס לאולם, בירך את המלך ואמר שהוא בא לבקש את ידה של בתו. המלך המופתע, שלא ידע דבר על סיפור הסרטן, ציווה לקרוא לבתו. הנסיכה נכנסה לאולם וכשראתה את האורח נפלה על צווארו: "הנה בא אהובי!" המלך כעס מאוד שהסתירו ממנו את כל הפרשה, אבל לא יכול היה, כמובן, להתנגד לשידוך, וציווה מיד להכין הכל לחגיגת חתונה גדולה.